

4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie daje ono państwu członkowskim możliwości ustanowienia domniemania przeniesienia na rzecz producenta utworu filmowego prawa do godziwej rekompensaty przysługującego głównemu reżyserowi tego utworu, niezależnie od tego, czy domniemanie to ma charakter niewzruszalny, czy też wzruszalny.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 listopada 2011 r. — Bernhard Rintisch przeciwko Klausowi Ederowi

(Sprawa C-553/11)

(2012/C 80/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bernhard Rintisch

Strona pozwana: Klaus Eder

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że przepis ten generalnie i ogólnie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym należy przyjmować, że ma miejsce używanie znaku towarowego (znaku towarowego 1) również wtedy, gdy używanie tego znaku towarowego (znaku towarowego 1) następuje w postaci różniącej się od postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany, przy czym różnice nie mają wpływu na charakter odróżniający znaku towarowego (znaku towarowego 1) i jeżeli znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany również został zarejestrowany (znak towarowy 2)?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy określony powyżej w pkt 1 przepis krajowy jest zgodny z dyrektywą 89/104/EWG, jeżeli jest on interpretowany zawężająco w ten sposób, że nie znajduje zastosowania do znaku towarowego (znaku towarowego 1), który został zarejestrowany tylko po to, aby zabezpieczyć lub rozszerzyć zakres ochrony innego zarejestrowanego znaku towarowego (znaku towarowego 2), który został zarejestrowany w postaci, w jakiej jest używany?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:
 - a) Czy warunek używania zarejestrowanego znaku towarowego (znaku towarowego 1) w rozumieniu art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG nie zostaje spełniony,

aa) jeżeli właściciel znaku towarowego używa wariantu oznaczenia różniącego się jedynie w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany (znaku towarowego 1), oraz innego znaku towarowego (znaku towarowego 2) [tego] właściciela;

bb) jeżeli właściciel używa dwóch wariantów oznaczenia, z których żaden nie odpowiada zarejestrowanemu znakowi towarowemu (znakowi towarowemu 1), ale jeden z używanych wariantów oznaczenia (wariant 1) pokrywa się z innym zarejestrowanym znakiem towarowym (znakiem towarowym 2) właściciela a drugi stosowany przez właściciela wariant oznaczenia (wariant 2) różni się pod względem elementów składowych od obu zarejestrowanych znaków towarowych (znaku towarowego 1 i znaku towarowego 2) przy czym różnica ta nie ma wpływu na charakter odróżniający tych znaków towarowych i jeżeli ten wariant oznaczenia (wariant 2) wykazuje większe podobieństwo do tego innego znaku towarowego właściciela (znaku towarowego 2)?

b) Czy sąd państwa członkowskiego może stosować przepis prawa krajowego (w niniejszym przypadku § 26 ust. 3 zdanie drugie MarkenG) sprzeczny z przepisem dyrektywy [w niniejszym przypadku art. 10 ust. 1 i 2 lit. a) dyrektywy 89/104/EWG] w przypadkach, w których okoliczności faktyczne zaistniały jeszcze przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia, które po raz pierwszy dostarczyło wskazówek przemawiających za sprzecznością przepisu państwa członkowskiego z przepisem dyrektywy (w niniejszym przypadku wyroku z dnia 13 września 2007 r. w sprawie C-234/06 II Ponte Finanziaria przeciwko OHIM [BAINBRIDGE], Zb. Orz. s. I 7333), jeżeli sąd ten wyżej ceni uzasadnione oczekiwania uczestnika postępowania sądowego co do trwałości jego pozycji prawnej zabezpieczonej na mocy przepisów konstytucyjnych niż konieczność transpozycji przepisu dyrektywy?

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz. U. L 40, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 9 września 2011 r. w sprawie T-257/07 Francja przeciwko Komisji, wniesione w dniu 28 listopada 2011 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-601/11 P)

(2012/C 80/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues, C. Candat, S. Menez i R. Loosli-Surrans, pełnomocnicy)